

ковичъ да хвали едно дѣло въ което е ималъ живо участие.

Отговарямъ; който е билъ запознатъ съ покойний старецъ, мжно ще допусне че той можеше да не каже каквото мислеше.

Въ случая г. Г. Мирковичъ бѣше на удобно мѣсто за да оцѣни личноститѣ и работитѣ. Нѣмаше нужда да тълкува значението на древни събития; всичко ставаше прѣдъ очитѣ му.

Вънъ отъ туй, чини ми се че потвърдението на мнѣнието му ясно се намира въ важното българско сп. „Задруженъ Трудъ“¹⁾. Споредъ писателятъ, г. Г. В. Мирковичъ трѣбва да се счита като „единъ отъ тѣзи титано-борци, които бѣха първитѣ будители на българския народъ и на които България главно дължи своето духовно и политическо възраждане.....

„Человѣкъ високо образованъ, вѣдушень отъ най-чистия патриотизмъ, Д-ръ Георги В. Мирковичъ заедно съ мастития народень дѣецъ Др. Цанковъ Владикова и други, се туря (1858 г.) на чело на онова историческо движение — Уния на българската църква съ католишката, крайната цѣль на което движение, чисто политическо²⁾ а не религиозно бѣше — както е извѣстно освобождението на българската църква отъ гръцката патриаршия.....

„Това движение — колкото странно и да се показва то — намира своето историческо оправдание

1) „Задруженъ Трудъ“, 1905 г. кн. IX стр. 862.

2) Не е за пръвъ нжтъ дѣто употребяватъ вѣрата за политически цѣли: „Българитѣ сме православни защото тѣй сме се кръстили но никаква любовъ не ни свързва съ това вѣроизповѣданіе“... „Трѣбва да признаемъ при това, че българитѣ цѣнили винаги религията отъ практическо гледище. Въ нашитѣ вѣковни традиции тя се явява като оржие за нашето национално съхранение и за постиганіе нѣкои цѣли отъ чисто мирско естество“.....

С. Радевъ, „Вечерна Поша“, окт. 1903.